

Sygn. akt V CSK 600/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa S. A. Sp. z o.o. we W.

przeciwko M. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 27 maja 2014 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powód, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 27 maja 2014 r., podniósł naruszenie przez ten sąd przepisów postępowania cywilnego, które miało wpływ na wynik postępowania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W przypadku przesłanki istotnego zagadnienia prawnego należy sformułować to zagadnienie oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania. Powołanie się na tę przesłankę wymaga także przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. post. SN z dnia 11 września 2014 r., V CKS 66/14, nie publ.). Skarżący nie uczynił zadość tym

wymaganiom, choćby w stopniu dostatecznym. Problem przez niego przedstawiony ma charakter kazuistyczny, a jego rozstrzygnięcie nie prowadziłyby do rozwoju prawa, a przez to nie odpowiadałoby publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej. Ponadto, skarżący nie przytoczył argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane.

Powód w ramach przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powalał się na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Jednakże zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Argumentacja skarżącego dotyczyła właśnie tej kwestii i jako taka, w myśl jednolitej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie mogła być uwzględniona (por. post. SN z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 76; wyrok SN z dnia 4 stycznia 2007 r., V CSK 364/06, nie publ.; wyrok SN z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, nie publ.; wyrok SN z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, nie publ.; wyrok SN z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, nie publ.; post. SN z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, nie publ.; wyrok SN z dnia 10 października 2012 r., II PK 65/12, nie publ.; wyrok SN z dnia 16 listopada 2012 r., III CSK 72/12, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.